

VIIVI PUSU

01

Viivi Pusu ja toffeerydän

TITTAMARI
MARTTINEN



Tittamari Marttinen

Viivi Pusu ja toffeesydän

SAGA Egmont

Viivi Pusu ja toffeezydän

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2004, 2024 Tittamari Marttinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727187150

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Nimes piirrän kaikkialle
pulpettini kannen alle.
Käytävälle
 naulakolle
vihkojeni ruudustolle.
Seinään
 tuoliin
 ovenpieleen,
ikuisesti jäät mun mieleen:

Mussantunnin maskotti.
Liikkatunnin lemmikki.
Enkuntunnin enkeli.
Ruokatunnin rinkeli.
Ranskantunnin ruususuu,
johon kaikki ihastuu.
Kuvistunnin väritilkku.
Äikäntunnin valopilkku.

(Viivi)

Huippusalaista! Vain Viivin kavereille!

Nimi: Viivi Alisa Pusu

Koulu: Ruusuvuoren alakoulu, viides luokka

Lempiväri: katso vaatteistani

Harrastukset: pelleily, pynttäytyminen, laulujen ja tarinoiden kirjoittaminen, kaupungilla pyöriminen ja shoppailu (silloin harvoin kun siihen on varaa)

Lempiaineeni koulussa: äikkä, musiikki ja matematiikka

Lempiruokani: lihapullat ilman sipulia ja kyyneleitä, äidin omakekoiset pinaattiletut

Lempielokuvani: Chaplinin filmit

Sankarini: Tintti

Haaveeni: päästä Erään Henkilön kanssa autiolle saarelle

Parhaat kaverit: Pinja, Tuomas, Unto, Antero, Linda-Liisa, Julia

Tahtoisin olla isona: nainen, joka omistaa jäätelökoneen ja skootterin

Toiveammattini: Hmmm?

Paras retki: hömpöttelyretki Pinjan kanssa
Lempitavarani: soittorasia, hampaidenoikomiskoje ja
Nirppa-nalle
Lempieläimeni: haisunäätä, jolla voi karkottaa pikkuveljiä
Lempimusiikkiani: puhelimen pirinä ja kännykän soittoaani
sekä yhtye nimeltä Appelsiinit (tosin sitä ei tällä hetkellä ole
olemassa)
Rakastan: salmiakkikaloja, pistaasipähkinöitä, pikkupossuja,
labyrinttejä, äitiä ja isää ja luultavasti Erästä Henkilöä!!!!
Inhoan: kiusaajia, tietokilpailukysymyksiä (melkein aina) ja
pusuja (melkein aina) sekä KURJAA YSTÄVÄNPÄIVÄÄ!

Minä olen meidän koulun jännittävin tyttö.

Paras ystäväni Pinja on käskenyt minun sanoa itselleni niin.
Hänen mielestään minä olen koulun jännittävin. Omasta
mielestäni olen tuiki tavallinen: joskus iloinen ja riehakas, mutta
usein aika tylsä ja yllätyksetön.

En ole erityisen hauska. Olen tosi huono kertomaan juttuja.
En koskaan muista, miten ne päättyvät. Kukaan ei naura
vitseilleni.

Mutta jos tuntee olevansa tylsä ja yllätyksetön, saattaa ollakin
sellainen. Jos taas ajattelee olevansa hauska, kaikki alkaa tuntua
hauskalta.

Ehkä minun pitää uskoa Pinjaa. En tahdo, että aika käy
pitkäksi. Tahdon, että jokainen päivä on täynnä yllätyksiä.

Tänään on ystävänpäivä.

Minä inhoan ystävänpäivää: Ihan totta: inhoan. Se ei johdu
siitä, että en olisi saanut tänään yhtään ystävänpäiväkorttia. Kyllä
minä sain. Viisi. Tai seitsemän. En ole varma. Sain joka
tapauksessa monta. Kaikki meidän luokan tytöiltä. Yksikään

kortti ei ollut Tuomakselta. Eli häneltä, jolta olisin tahtonut saada kortin.

Olisinpa saanut Tuomakselta edes yhden kortin. Edes ihan pikkuruisen.

Minä olen Viivi. Viivi Pusu. Luit ihan oikein. Olen kyllästynyt kuulemaan vitsejä sukunimestäni. Minkäs minä sille mahdan, en ole itse valinnut sitä.

Meidän luokan pojat jaksavat aina hörötellä. Vaikka ovat kuulleet sen ainakin tuhat kertaa. Minusta siinä ei ole mitään ihmeellistä. Ja Pinja sanoo, että se on maailman paras nimi. Häinkin tahtoi olla nimeltään Viivi Pusu. Mutta hän ei ole. Hän on Pinja Härkönen. Ja hän on minun paras kaverini.

Pinjalla on vaaleat hiukset, mutta hän inhoaa sitä, että häntä sanotaan Kultakutiksi. Monet luulevat hänen värjäävän hiuksiaan. Minun tukkani on punaruskea. Parasta on, että hiukseni ovat pitkät. Pinja on kieltänyt minua leikkaamasta niitä. En aio leikatakaan. Hiukset taitavat olla parasta ulkonäköäni. Valitettavasti en ole erityisen kaunis. En tiedä, haluaisinko ollakaan. Saattaisi olla aika keljua tuntea olevansa valtavan kaunis. Ehtisikö silloin muuta ajatellakaan kuin omaa kauneuttaan? Pitäisikö koko ajan yrittää muuttua vielä kauniimmaksi? Ei, sellaista riskiä en tahdo ottaa. Minulle riittää, että olen siedettävän näköinen. Tai edes sellainen, jonka meidän luokan Tuomas huomaa.

Aamulla kouluun lähtiessäni en vielä tiennyt, että iltapäivällä olisin korviani myöten ihastunut Tuomakseen. Niin, juuri siihen tyyppiin, joka ei lähettänyt minulle ystävänpäiväkorttia. Ehkä hän ei lähettänyt yhtään korttia kenellekään. Se ei piristä minua yhtään. Tai piristää se. Olisi kamalaa, jos Tuomas olisi lähettänyt kortin jollekin tytölle, mutta ei minulle.

Tuomas on siis meidän luokalla. Se söpöläinen on aina ollut meidän luokalla, enkä koskaan ennen ole huomannut, miten ihana hän on. Eikö ole hassua?

Tänään sitten yllättäen huomasin hänet. Hän istui omassa pulpetissaan, tutulla paikallaan. Minä istuin omassa pulpetissani toisella puolella luokkaa. Minä katsoin Tuomasta, ja hän katsoi minua. Ja arvaa mitä! Ensimmäistä kertaa elämässäni huomasin, että hänellä on vedenvihreät silmät. En ole koskaan nähnyt sellaisia silmiä. Tai siis... olen nähnyt ne monta kertaa, joka päivä koko sen ajan, kun olen käynyt koulua. Mutta koskaan ennen en ole huomannut, minkä väriset ne ovat. Enkä ole tajunnut, miltä Tuomas näyttää. Hänellä on kiharat ruskeat hiukset. Luonnonkiharat. Ja kadehdittavat silmäripset. Pitkät ja tuuheat. Minä ihan mykistysin.

Luokanvalvojamme Varma Virtanenkin huomasi, että olin mykistynyt. Yleensä en malta olla tunnilla hiljaa. Meillä Pinjan kanssa riittää juttelemista. Varma taas ei voi sietää oppilaita, jotka höpöttävät tunnilla omista asioistaan. Joku saattaisi arvella, että Varma on ankara opettaja. Niin hän onkin, hänen mielestään tunnit pitää käyttää tehokkaasti, sillä niitä on aina liian vähän. Hän rakastaa yllätyksiä – harmi vain, että pistokkaiden pitäminen on hänen mielestään kiva yllätys.

Varma on ihan hauska opettaja, kun häneen tottuu. Ja me olemme ehtineet jo tottua hänen teräviin silmiinsä, jotka tarkastavat käsialaa ja tehtäviä ja keksivät aina jotain huomautettavaa. Olemme tottuneet myös hänen terävään kieleensä. Hän ei helpolla kiittele ketään. Yleensä hän seisoo pulpetin vieressä ja hokee ”väärin, väärin, väärin”. Siinä on se hyvä puoli, että kun hän joskus kehuu, se tosiaan tuntuu joltakin. Nimittäin mielettömän hyvältä!

Varma on tottunut myös siihen, että Pinjalla ja minulla riittää puhumista. Joskus hän on ihmetellyt sitä ääneen, mutta alistunut sitten asiaan. Saamme vaihtaa ajatuksia silloin tällöin, kuiskaamalla, jos emme häiritse muuta luokkaa. Ja jos pysymme mukana opiskelussa. Ja mehän pysymme. Varma ei ole kuulemma aiemmin tavannut tyttöjä, jotka pystyvät samaan aikaan seuraamaan opetusta ja juoruamaan.

Mutta tänään minä mykistyin kokonaan. Varma huolestui vaikenemisestani niin, että pyysi minua lukemaan ja jäsentämään lauseen, jota olimme käsittelemässä. Minä luin sen ja se meni ihan oikein. Varman pyynnöstä hajotin lauseen sanoiksi ja luetteloin niiden sanaluokat ja aikamuodot. Silloin Tuomas vilkaisi minua uudestaan. Minä luin seuraavankin lauseen ja toivoin, että Tuomas katsoisi minua taas. Niin hän katsoikin. Samoin Varma. Minä luetteloin sujuvasti senkin lauseen sanaluokat enkä olisi malttanut lopettaa ollenkaan.

Varma näytti tyytyväiseltä. Hän ei siedä pelleilyä. Hänen tunneillaan puhutaan asiaa.

Ja Tuomas istui siinä ja katsoi minua. Tai saattaa olla, että hän katseli karttaa, joka oli ripustettu minun pääni yläpuolelle. Istun nimittäin seinän vieressä. Tuomas on aina ollut kiinnostunut kartoista.

Minulla on kevyt olo. Tätä olen odottanut. Että ihastuisin johonkuhun. Viikkoon en ole ollut ihastunut kehenkään, ja se viikko on ollut musta ja leveä ja tylsä kuin mikä. Mutta nyt asiat ovat muuttuneet. Olen alkanut kirjoittaa päiväkirjaa. En ole koskaan aiemmin jaksanut kirjoittaa sellaista. Nyt on pakko. Tahdon muistaa tarkasti kaiken, mitä olen Tuomaksesta ajatellut. Ensimmäiset merkinnät tein musiikinvihkon takakanteen. Kirjoitin muistiin kellonaikoja. Eikö ole ovelaa? Jos joku

ulkopuolinen, asiaton kurkisteli ja saa vihkon käsiinsä, hän näkee pelkkiä numeroita. Hän ei voi aavistaakaan, mitä ne TARKOITTAVAT! Mutta minä tiedän, ja vatsaani kutittelee mukavasti.

Oveni takana on aina vakoilijoita. He tirkistelevät avaimenreiästä ja hihittävät ja renkuttavat kahvaa edestakaisin, ylös ja alas, ylös ja alas. Vakoilijoiden nimet ovat Eelis ja Iisa Pusu. Eelis on minun rasavilli pikkuveljeni ja Iisa on yhtä rasavilli pikkusiskoni. Jos et sitä jo arvannut.

Siellä he ovat taas. Mutta minun salaisuuksiini he eivät enää pääse käsiksi.

Vaikka ei minulla mitään OIKEITA salaisuuksia taida olla. Enhän minä saanut edes kunnollista ystävänpäiväkorttia.

Maailman paras paikka

Koulun jälkeen yritin keskittyä läksyihin, mutta siitä ei tullut mitään. Kaivoin mussanvihkon aina uudelleen esiin ja tarkistin kirjanpitoni. Tuomas oli tosiaan vilkaissut minuun päin päivän aikana peräti seitsemän kertaa. Hän oli katsonut joko minua tai karttaa. Ei sillä niin suurta väliä ole. Vaikka hän olisi katsonut karttaa, hänen on täytynyt silti huomata minutkin.

Kopsasin kellonajat uuteen muistivihkooni. Piirtelin sinne kuvia. Aina kun olen hermostunut jostakin, alan piirrellä kuvia. Sitten kirjoitin havaintojani Tuomaksesta. Nyt minun on keksittävä vihkolleni turvallinen paikka. Se on supersalainen vihko, eikä kukaan muu saa lukea sitä kuin minä. Tai ehkä paras kaverini Pinja saa, ja mahdollisesti joku toinen meidän luokan tytöistä, vaikka Linda-Liisa tai Julia.

Vaikka Eelis onkin koko ajan suuna päänä ja melkein aina pelkkä härnäävä kiusankappale, hän on harvinaisen teräväpäinen pikkukaveri, ja mikä pahinta, hän osaa lukea

Sukella Viivi Pusun vauhdikkaaseen maailmaan!

Viivi Pusu on tuiki tavallinen viidesluokkalainen, joka asuu vanhassa elokuvateatterissa, kirjoittaa runoja ja on korviaan myöten ihastunut luokkakaveriinsa Tuomakseen. Ystävänpäivänä Tuomakselta saapuu kortti, joka sisältää kutsun ihka oikeille treffeille. Viivi ei ole uskoa onneaan!

Mutta mitä treffeillä oikein pitäisi tehdä? Täytyykö mukana viedä lahja? Entä mikä on oikea pukukoodi? Onneksi paras ystävä Pinja ryhtyy Viivin treffivalmentajaksi. Ystävykset valmistautuvat koitokseen huolella, mutta ihan kaikkeen eivät hekään osaa varautua. Yllättävistäkin käänteistä kuitenkin selviää, kun viemisinä on itse tehtyjä toffeesydämiä.

Viivi Pusu ja toffeesydän aloittaa valtavan suositun Viivi Pusu -sarjan, joka on täynnä vauhtia ja kiherryttäviä käänteitä.

Kirjailija **Tittamari Marttinen** (s.1968) on kirjoittanut erityisesti lasten- ja nuortenkirjoja. Hän on opiskellut yleistä kirjallisuustiedettä Helsingin yliopistossa.